

Posudek oponenta bakalářské práce

Autor, práce: Lukáš Jakoubek, *Předvolební kampaň a agitace ve volebním roce 1946*

Vedoucí práce: PhDr. Jiří Hnilica, Ph.D.

Rok: 2016

Rozsah: 118 stran včetně příloh

Hodnotící kritéria

	<i>splňuje</i>	<i>splňuje z větší části</i>	<i>splňuje z menší části</i>	<i>nesplňuje</i>
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.	X			
Metody využití autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.	X			
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu.	X			
Struktura práce je vyvážená a logická.	X			
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu.	X			
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb.		X		
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie.	X			
Autor správně cituje.		X		
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			

Celkové hodnocení (slovně)

Lukáš Jakoubek si za téma bakalářské práce zvolil parlamentní volby v květnu 1946 se zaměřením na agitaci a volební kampaň. I když se může na první pohled zdát, že se jedná o frekventované téma a že bakalářská práce bude pouze reprodukovat již publikovaná zjištění, není tomu tak. Autor svoji práci založil na archivním výzkumu a vytvořil tak text, který dle mého názoru překračuje požadavky kladené na bakalářskou práci.

Za největší přínos práce považuji její pramennou základnu. Autor nejen pečlivě prostudoval a analyzoval dosavadní odbornou literaturu k tématu a probral se stránkami dobového tisku, ale vydal se též zkoumat archivní dokumenty do celkem pěti archivů a v neposlední řadě též realizoval rozhovory s patnácti pamětníky. S takto rozsáhlým výzkumem pro potřeby bakalářské práce jsem se osobně ještě nesetkal a velice jej oceňuji, stejně jako obrazovou přílohu, jež se skládá ze 76 obrázků. Autor strukturoval svoji práci podle jednotlivých politických stran, které v českých zemích soupeřily ve volebním klání – jednotlivé kapitoly se tak věnují Československé sociální demokracii, Československé straně lidové, Československé straně národně socialistické a Komunistické straně Československa. Autor stručně zmiňuje historii těchto politických stran, popisuje jejich strukturu a posléze analyzuje jejich volební program a předvolební kampaň, přičemž již v úvodu zmiňuje, že některé strany byly z volebního zápasu vyloučeny tím, že nebyly po osvobození Československa obnoveny.

Z hlediska koncepce práce a pramenů nelze bakalářské práci Lukáše Jakoubka prakticky nic vytknout. Jen možná by podle mého názoru bylo přehlednější věnovat speciální kapitolu lidem, kteří k volbám nepřišli nebo do hlasovací urny vhodili tzv. bílý lístek. Autor se o bílých lístcích zmiňuje na několika místech práce, možná by však bylo přehlednější věnovat těmto voličům speciální kapitolu a snažit se je charakterizovat, jako to učinil v případě sociálních demokratů, lidovců, národních socialistů a komunistů. V práci jsem postrádal též zmínku o aktivitách kulturní obce, jejíž velká část podpořila před volbami v roce 1946 komunisty – připomněl bych v tomto ohledu brožuru *Můj poměr ke KSČ* a tzv. *Májové poselství kulturních pracovníků českému lidu*. Není bez zajímavosti, že řada umělců, kteří se v těchto projevech angažovali, se později s komunistickou stranou rozešli a byli jí pronásledováni. Autor také podle mého názoru mohl více rozvést údaj, že ve volbách mohli kandidovat pouze českoslovenští občané slovanských národností (str. 9). Znamená to tedy, že němečtí antifašisté kandidovat nemohli, respektive mohli se ucházet o hlasy voličů až poté, co „přestoupili“ k české či slovenské národnosti?

V práci se bohužel nachází některé překlepy a pravopisné či stylistické chyby, poznámkový aparát nemá jednotnou citační podobu. Také jsem v práci našel několik faktografických chyb. Na str. 10 zaměnil autor pasivní volební právo za aktivní. Ferdinand Peroutka byl sice sympatizantem národně socialistické strany (a tzv. hospitantem v jejím poslaneckém klubu v Prozatímním národním shromáždění), ale pokud je mi známo, jejím členem se v období tzv. třetí republiky nestal (na str. 55 jej autor uvádí mezi osobnostmi této strany). Na str. 57 píše autor o tom, že politik národně socialistické strany Jaroslav Stránský zastával post ministra školství – tím byl však jmenován až po volbách, před nimi byl náměstkem předsedy vlády. Funkci ministra školství vykonával před volbami Zdeněk Nejedlý, jak sám autor uvádí správně na str. 83. Právě Nejedlý byl označován za „rudého dědu“ v autorem citovaném hesle národně socialistické mládeže (s. 59). Antonín Sum nebyl odsouzen v procesu s Miladou Horákovou (s. 76), pouze při něm vystupoval jako svědek. Mezi osobnosti KSČ v roce 1946 nepatřil Julius Fučík ani Bohumír Šmeral (s. 83) – první byl popraven nacisty v září 1943 v Berlíně, druhý zemřel v květnu 1941 v Moskvě. Autor také nekriticky převzal některá sdělení pamětníků, například že tzv. Selské jízdy byly organizací národně socialistické strany (s. 102) – ve skutečnosti se jednalo o organizaci agrárníků, která byla po válce též zakázána. Heslo citované autorem dle sdělení dalšího pamětníka na str. 101 znělo podle mého zjištění „Volte voly, volte krávy, jen nevolte klerikály“.

Výše uvedené připomínky jsou však marginálního rázu a bakalářskou práci Lukáše Jakoubka zcela doporučuji k obhajobě.